

Bilag til Bet. o. Lovf. om Bidrag af Skibsarten til Foranstaltninger under Dyrtiden.

faaet det Indtryk, at danske Redere, og særlig Dansk Dampskibsrederiforening, har vist i det mindste Mangel paa god Villie til at komme til det, man kalder en frivillig Overenskomst om de Byrder, som man mente burde paalægges Skibsarten. Dette vil jeg gerne ved en kort Udvikling af Forholdets Gang have Lov til at berigtige.

Ved Bedømmelsen af Redernes Standpunkt med Hensyn til Særafgift eller Fragtregulering maa hele den Maade, hvorpaa Forhandlingerne med Rederne er blevet ført, ikke glemmes. Allerede ved de første Forhandlinger i Begyndelsen af Aaret 1915 stillede Rederne sig villige til at være behjælpelige med en billig Transportordning for de Kvanta, Regeringen krævede, paa en sund forretningsmæssig Basis; men det var trods ihærdige Anmodninger ikke muligt at faa opgivet Størrelsen af disse Kvanta.

Jeg vil her minde om, at vi — da der var Tale om Indkøbene af Korn fra Rusland — stærkt fraraadede noget saadant, under Hensyn til den foreliggende Situation. Der var kun to Veje, ad hvilke Transporten af saadant Korn kunde foregaa, nemlig gennem Dardanellerne eller over Archangelsk. Vi mente ikke, at Dardanellerne vilde blive aabnet, og de blev det heller ikke, og som en Følge af Ruslands Krav om store Forsyninger til militært Brug i Forbindelse med de daarlige Baneforhold var Udsigten til en Afskibning over Archangelsk meget ringe. Vi lovede imidlertid, at saafremt der skulde blive Brug for vor Assistance, vilde vi med Glæde træde hjæpende til. Som alle ved, er det gaaet, som vi havde tænkt os, og der er ikke blevet Brug for den Hjælp, som vi havde tilbudt.

Efter Göteborg-Konferencen laa Spørgsmaalet helt stille; Rederne hørte intet om Sagen. Forbudet mod Salg af Skibe blev ganske vist udstedt, men man tænkte sig i Rederikredse, at dette nærmest havde til Formaal at værne Skibsarten. Først den 11. November modtog to Repræsentanter for Rederiforeningen Indbydelse til at deltage i et Møde for at drøfte Salgsforbudet og dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal. Paa dette Møde fremsattes af Prisregulerings-Kommissionen Forslag om at beordre hele den danske Tonnage til at sejle paa Danmark og mellem danske Havne og opgive Farten fra udenlandske til udenlandske Havne, idet man mente, at den danske Tonnage saa var tilstrækkelig til at besørge hele Importen. Redernes Repræsentanter tog meget kraftigt Afstand fra dette Forslag, bag hvilket man troede, Regeringen stod.

Gennemførelsen af et saadant Forslag vilde jo, om den overhovedet var mulig, fuldstændig ødelægge en Mængde Omraader, hvor dansk Skibsfart havde fundet et Virkefelt; Indenrigsministeren har ogsaa anerkendt dette (Folketingets Forhandlinger Spalte 2379), men hele Forslaget hvilede paa en ganske fejlagtig Opgørelse fra Statistisk Departement. Dette hævdede Rederne. Prisregulerings-Kommissionen accepterede ikke Redernes Argumenter, men indrømmede, at Sagen ikke var fuldt belyst. Baade Rederne, Handelsministeren og Prisregulerings-Kommissionen skulde i Gang med at skaffe disse nye Oplysninger. Det er intet Under, at Rederne ved Forslag af saa vidtrækkende Omfang var i Forsvarsstilling.

Inden Oplysningerne endnu var samlede — og det var ikke Redernes Oplysninger, man ventede paa — fremsendtes den 22. November et Forslag til Maksimalfragter for Transport af 1,600,000 Tons Kul og 400,000 Tons Majs indtil 31. Maj 1916 og Udsigt til yderligere at udstrække den foreslaaede Ordning til 50,000 Tons Brødkorn.

Dette Forslag var efter samtlige Rederes Mening ogsaa ganske uigennemførligt, hvad Rederne dels mundtlig, dels i en Skrivelse af 30. November nærmere paaviste. Det vilde i Virkeligheden føre Rederne ind i uoverskuelige Udgifter. Det vilde ikke løse den stillede Opgave, idet Enderesultatet vilde blive, at udelukkende den udenlandske Tonnage høstede Fordelen deraf. Det vilde ganske tage Initiativet fra Købmanden; enten maatte denne befragte Tonnage paa Redernes Bekostning, eller al Befragtning maatte foregaa gennem Fragt-Kontoret. Forslaget tog heller intet Hensyn til den Tonnage, der allerede var befragtet, o. s. v.

Efter Diskussionen af dette Forslag paa Mødet den 24. November indsendte de Repræsentanter, der havde deltaget i Mødet den 12. November, de Oplysninger, som man nu var kommet i Besiddelse af, i en Skrivelse af 15. December. I denne Skrivelse paavistes omhyggeligt, at den danske Tonnage paa langt nær ikke var tilstrækkelig til at besørge Importen. Forinden denne Skrivelse indsendtes, havde der været afholdt et Par Sammenkomster med Handelsministeren, paa hvilke denne forsøgte at faa Rederne til at indgaa paa Forslaget om Transport af de 1,600,000 Tons Kul og de 400,000 Tons Majs, men Rederne protesterede herimod under Henvisning til de Argumenter, som var fremsatte i ovennævnte Skrivelse af 30. November.